

I vår mässa Din ljusa skugga uppmärksammar vi det faktum att vi rör oss genom tid och rum och att vi inte är ensamma i den rörelsen. Tvärtom är Gud med oss här och nu i tiden. Vi kan se det som att vi är uppbyggda av Treenigheten till Skaparens dans i galaxer och atomer, till Frälsarens dans i våra hjärtans pågående dans, så länge vi lever och Andens dans i gemenskaperna vi kan dela med varandra. Första sången och dansen etablerar detta. Uppbyggda av Gud säger vi ja! Tillsammans närmar vi oss det heliga, en och en och alla tillsammans. Genom dygnets skiftningar tillsammans med Gud!

Nu landar vi i skymningstidens möjlighet till en stunds eftertanke. Hur har dagen varit? Vad blev som vi tänkte? Vad ångrar vi? Vad gläder vi oss över? Vad kommer upp till ytan när vi inte lever i upptagenhetens iver? Här kan vi öppet möta oss själva i tillit över att Gud bär omsorg om oss.

Midnatt är en speciell tid på dygnet. Oftast kanske vi sover sött då. Ibland kan denna tid också få oss att vända och vrida oss i sängen. Malande tankar kring misslyckanden, oro och osäkerhet kan hålla oss vakna när vi också vänder och vrider på våra liv i både det inre och yttre mörkret. Sådana stunder återstår bara ett enda: att släppa taget, att överlåta sig till närvarons Gud som är med oss också när vi brottas med tillvaron och tillvaron brottas med oss.

I kyrieten, vargtimmen, dansar vi den kraft som finns i överlåtelsen och bönen praktik. Det finns en djupgående befrielse i att våga släppa taget. Jesus Kristus har en stor famn av öppenhet och tillit där vi kan vila ut och börja skönja ljuset.

Gryningen är en stark påminnelse om detta. Innan gryningen anar vi att ljuset finns. Det gör det ju också. Gudagivet både i oss alla och i skapelsens ljus. Denna aning ger vår tro och vår längtan näring. Gryningen ger oss möjlighet att i stilla kontemplation uppmärksamma att tillvaron och Gud kommer till oss genom små aningar om evighet, tillhörighet och tillit. Guds ljus söker oss. Vi kan spegla det ljuset genom våra egna ljus som vår längtan och vår tro tänder.

Här kommer nu sanctus och uppståndelsens sol. Soluppgången är en stark bild för livets ihärdighet. Att solen står upp har i alla tider setts som en påminnelse om Jesus Kristus egen uppståndelse. Nu bryter den nya dagen in. Vi går in i det nya livet varje morgon i tacksamhet över livets gåva. Vi står upp och Jesus står upp med oss. Dansens schottisliknande steg är full av energi, som passar in i uppståndelsens stora livsbejakelse.

Uppståndelsen måste ändå lägga sig, eller rättare få bli rotad i vardagens lunk. När vi dansar Vår Fader förankrar vi uppståndelsen in i vardagslivet. Vi uppmärksammar här att påskens mysterium bär också in i vardagligheterna. Också i det allra vanligaste äger det heliga rum. Också här är Gud med oss och räcker oss sin hand och säger: får jag lov?!

I nattvardssången uttrycker vi vår tillit till Gud. Med psalmistens ord sjunger vi att vi sätter vårt hopp till Gud som bär och när oss genom tid och rum. Vi tar tacksamt emot gåvorna, låter dem ge oss kraft och mod så att vi kan ge dem vidare till andra och våga leva i en fördjupad gemenskap med andra.

Denna Guds närhet till oss bär oss från dag till dag. I danserna och sångerna har vi nu rört oss i dygnets olika faser. Gud är med oss i varje andetag, i varje steg vi tar. Det är något att vila i och hämta kraft och inspiration ur. Genom tid och rum både bär vi livet och bärs vi av livet.

Här kommer nu en avslutande lovsång och lovdans till Guds närvaro och engagemang. Vi dansar med himlens alla änglar, med bibelns Mirjam och Maria och med jordens alla folk. Så kan vi säga och tro för att också psalmisten säger "överallt sång och dans, alla bejsunger dig!" Så har då nattens labyrint fört oss hit genom mörker till ljus. En rörelse i tid och rum som också kan äga rum i vårt eget inre liv.